

Τάσος Ανθουλιάς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ 2023

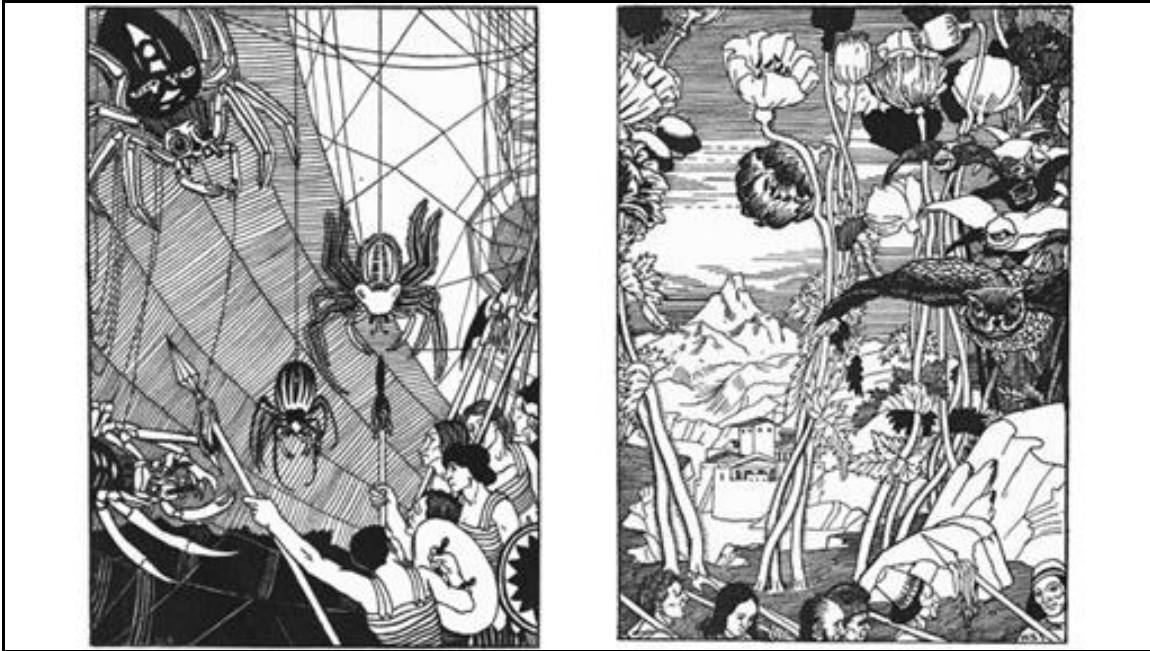
Το λογοτεχνικό είδος της επιστημονικής φαντασίας είναι ποικίλο και ο ακριβής ορισμός του παραμένει ένα αμφισβητούμενο ερώτημα. Υπάρχουν δύο στρατόπεδα σκέψης. Το ένα προσδιορίζει τις ρίζες του είδους σε πρώιμα φανταστικά έργα όπως το Σουμεριανό «Έπος του Γκιλγκαμές» (το 2000 π.Χ.).

Μια δεύτερη προσέγγιση υποστηρίζει ότι η επιστημονική φαντασία έγινε δυνατή μόνο κάποια στιγμή μεταξύ του 17ου και των αρχών του 19ου αιώνα, μετά την επιστημονική επανάσταση και τις μεγάλες ανακαλύψεις στην αστρονομία, στη φυσική και στα μαθηματικά.

Η επιστημονική φαντασία αναπτύχθηκε και γνώρισε άνθηση τον 20ό αιώνα, καθώς η βαθιά ενσωμάτωση της επιστήμης και των εφευρέσεων στην καθημερινή ζωή ενθάρρυνε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τη λογοτεχνία που διερευνά τη σχέση μεταξύ τεχνολογίας, κοινωνίας και ατόμου. Όπως λένε, είναι η ιστορία της αλλαγής της στάσης της ανθρωπότητας απέναντι στον χώρο και στον χρόνο – η ιστορία της αυξανόμενης κατανόησής μας για το σύμπαν και τη θέση του είδους μας σε αυτό το σύμπαν. Τις τελευταίες δεκαετίες, το είδος έχει διαφοροποιηθεί και έχει καθιερωθεί στην παγκόσμια κουλτούρα και σκέψη.

Ένα παλιό κείμενο που αναφέρεται συχνά είναι η σάτιρα «Αληθινή Ιστορία» του Συρο-Έλληνα συγγραφέα Λουκιανού (2ος αιώνας μ.Χ), η οποία χρησιμοποιεί ένα ταξίδι στο διάστημα και συνομιλίες με εξωγήινες μορφές ζωής για να σχολιάσει τη χρήση της υπερβολής στην ταξιδιωτική λογοτεχνία και τις συζητήσεις. Τα θέματα επιστημονικής φαντασίας και οι τόποι της «Αληθινής Ιστορίας» περιλαμβάνουν ταξίδια στο διάστημα, συνάντηση με εξωγήινες μορφές ζωής και διαπλανητικό πόλεμο μεταξύ των ανθρώπων της Σελήνης και των ανθρώπων του Ήλιου με γιγάντιες διαστημικές αράχνες.

Η πρώτη ιαπωνική ιστορία του Ουρασίμα Ταρό (το 720 μ.Χ.) περιλαμβάνει ταξίδια προς ένα μακρινό μέλλον. Ήταν για έναν νεαρό ψαρά που επισκέπτεται ένα υποθαλάσσιο παλάτι και μένει εκεί για τρεις ημέρες. Αφού επιστρέφει στο σπίτι του στο χωριό του, βρίσκεται 300 χρόνια στο μέλλον και έχει ξεχαστεί εδώ και καιρό, το σπίτι του είναι ερειπωμένο και, φυσικά, η οικογένειά του έχει πεθάνει.

Η ιαπωνική αφήγηση του 10ου αιώνα μ.Χ. «Η ιστορία του κόφτη μπαμπού» μπορεί επίσης να θεωρηθεί πρωτο-επιστημονική φαντασία. Πρωταγωνίστρια της ιστορίας είναι μια πριγκίπισσα από τη Σελήνη, που στέλνεται στη Γη για ασφάλεια κατά τη διάρκεια ενός ουράνιου πόλεμου, και τη βρίσκει και τη μεγαλώνει ένας κόφτης μπαμπού στην Ιαπωνία. Αργότερα μεταφέρεται πίσω στη Σελήνη από την πραγματική εξωγήινη οικογένειά της. Μια χειρόγραφη απεικόνιση απεικονίζει μια στρογγυλή ιπτάμενη μηχανή παρόμοια με έναν ιπτάμενο δίσκο.

Αρκετές ιστορίες στις Χίλιες και Μία Νύχτες (8ος ως 10ος αιώνας μ.Χ.) περιλαμβάνουν επίσης στοιχεία επιστημονικής φαντασίας. Ένα παράδειγμα είναι οι « Περιπέτειες του Μπουλουκίβα» όπου η αναζήτηση του πρωταγωνιστή για το βότανο της αθανασίας τον οδηγεί να εξερευνήσει τις θάλασσες, να ταξιδέψει στον κήπο της Εδέμ και στην Ισλαμική κόλαση και σε όλο το σύμπαν σε διαφορετικούς κόσμους, μεγαλύτερους από τον δικό του κόσμο. Στην πορεία του συναντά κοινωνίες από γοργόνες, φίδια που μιλάνε, δέντρα που μιλάνε και άλλες μορφές ζωής.

Το «μαγικό αλόγο» είναι άλλη μια ιστορία από τις «Χίλιες και Μία Νύχτες». Περιγράφει ένα ρομπότ με τη μορφή ενός ιπτάμενου μηχανικού αλόγου που ελέγχεται με ειδικά κλειδιά και θα μπορούσε να πετάξει στο διάστημα.

Στον απόηχο των επιστημονικών ανακαλύψεων που χαρακτήρισαν τον Διαφωτισμό, αρκετοί νέοι τύποι λογοτεχνίας άρχισαν να διαμορφώνονται στην Ευρώπη του 16ου αιώνα. Το έργο μυθοπλασίας και πολιτικής φιλοσοφίας του ουμανιστή στοχαστή Τόμας Μουρ το 1516 με τίτλο «Ουτοπία» περιγράφει ένα φανταστικό νησί του οποίου οι κάτοικοι έχουν τελειοποιήσει κάθε πτυχή της κοινωνίας τους.

Το μοτίβο της Ουτοπίας θα γινόταν πολύ διαδεδομένο στη μεταγενέστερη επιστημονική φαντασία για να περιγράψει έναν κόσμο που είναι φαινομενικά τέλειος, αλλά τελικά είτε είναι ανέφικτος είτε λανθασμένος. Ο θρύλος του Φάουστ (το 1587) περιέχει ένα πρώιμο πρωτότυπο για την «ιστορία του τρελού επιστήμονα».

Τον 17ο και τον 18ο αιώνα, στη λεγόμενη «Εποχή της Λογικής» με το εκτεταμένο ενδιαφέρον για την επιστημονική ανακάλυψη, τροφοδοτήθηκε η δημιουργία μιας φαντασίας που πρόβλεπε πολλά από τα σενάρια της πιο πρόσφατης επιστημονικής φαντασίας. Αρκετά έργα επεκτάθηκαν σε φανταστικά ταξίδια στο φεγγάρι και πρώτα το «Όνειρο» του Γιοχάνες Κέπλερ (το 1634).

Ο Συρανό ντε Μπερζεράκ έγραψε (το 1656) την «Κωμική ιστορία των πολιτειών και αυτοκρατοριών του φεγγαριού».

**Χρησιμοποιεί
μπουκάλια δροσιάς
για να επιπλέει προς τα πάνω**

Ο «Άνθρωπος στο φεγγάρι» του επίσκοπου Φράνσις Γκόντγουιν (το 1683) θεωρείται πως είναι το πρώτο έργο επιστημονικής φαντασίας στα Αγγλικά.

Τα διαστημικά ταξίδια κατέχουν εξέχουσα θέση στο έργο ο «Μικρομέγας» του Βολταίρου (το 1752), έργο το οποίο είναι επίσης αξιοσημείωτο για την πρόταση ότι οι άνθρωποι άλλων κόσμων μπορεί να είναι κατά κάποιον τρόπο πιο προηγμένοι από εκείνους της γης.

«Το έτος 2440» είναι μυθιστόρημα του Λουί-Σεμπαστιάν Μερσιέ που εκδόθηκε το 1771. Γραμμένο μόλις 18 χρόνια πριν από τη Γαλλική Επανάσταση του 1789, το βιβλίο περιγράφει μια μελλοντική κοσμική, ειρηνική Γαλλία που έχει εδραιωθεί μέσω μιας ειρηνικής επανάστασης υπό την ηγεσία ενός «φιλόσοφου-βασιλιά» που κυβερνά με ένα πολίτευμα κοινοβουλευτικής μοναρχίας. Η μελλοντική ουτοπική, ισότιμη Γαλλία απεικονίζεται χωρίς θρησκεία και στρατό.

Ο 19ος αιώνας είδε μια σημαντική επιτάχυνση αυτών των τάσεων και χαρακτηριστικών, που φαίνεται πιο ξεκάθαρα στην πρωτοποριακή δημοσίευση του «Φρανκενστάιν» της Μαίρης Σέλλεϋ το 1818. Το μυθιστόρημα παρουσιάζει τον αρχετυπικό «τρελό επιστήμονα» να πειραματίζεται με την προηγμένη τεχνολογία.

Ένα άλλο φουτουριστικό μυθιστόρημα της Μαίρης Σέλλεϋ, «ο τελευταίος άνθρωπος», αναφέρεται επίσης συχνά ως το πρώτο αληθινό μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας.

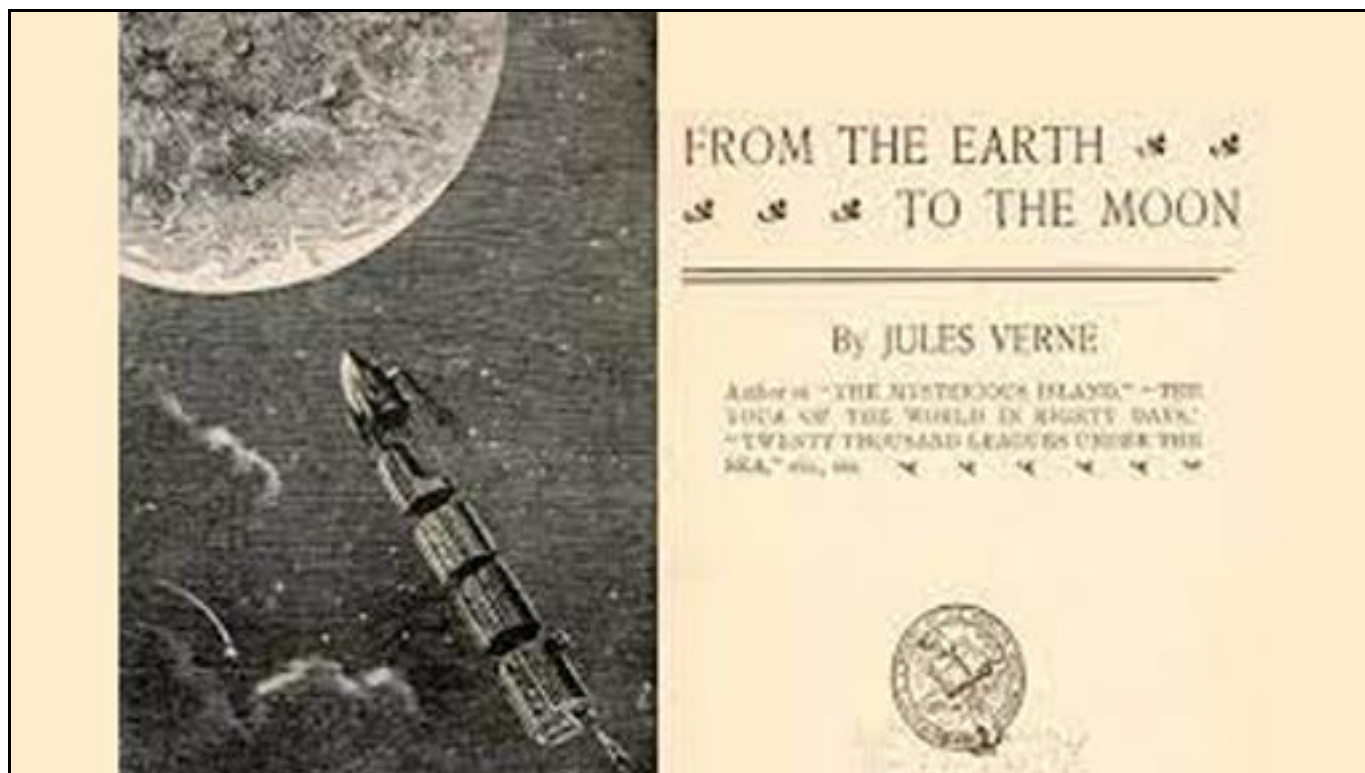

Το 1836 ο Αλέξανδρος Βέλτμαν δημοσίευσε ένα έργο με τίτλο «Οι πρόγονοι του Καλήμερου: Αλέξανδρος, γιος του Φιλίππου της Μακεδονίας», το οποίο θεωρείται το πρώτο ρωσικό μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας και το πρώτο που χρησιμοποιεί το ταξίδι στον χρόνο. Αν και το ταξίδι στον χρόνο επιτυγχάνεται με έναν μαγικό ιππόγκρυπα και όχι με τεχνολογικά μέσα. Ο αφηγητής συναντά τον Αριστοτέλη και πηγαίνει ένα ταξίδι με τον Μέγα Αλέξανδρο πριν επιστρέψει στον 19ο αιώνα.

Αργότερα ο Ιούλιος Βερν γράφει μια σειρά βιβλίων επιστημονικής φαντασίας που συνδυάζουν την περιπέτεια με κοινωνικά κριτικά στοιχεία. Το πρώτο είναι το «Ταξίδι στο κέντρο της γης» το 1864. Κεντρική φιγούρα της ιστορίας είναι ένας εκκεντρικός Γερμανός επιστήμονας που πιστεύει ότι υπάρχουν ηφαιστειακοί σωλήνες που φτάνουν μέχρι το κέντρο της γης.

Ακολουθεί το έργο «Από τη γη στη σελήνη», το 1865. Διηγείται, με φαντασία και χιούμορ, την ιστορία του προέδρου ενός συλλόγου βετεράνων του Αμερικανικού Εμφύλιου, ο οποίος αποφασίζει να κατασκευάσει ένα τεράστιο κανόνι, την «Κολομπιάδα», και να εκτοξεύσει με αυτό ένα βλήμα ως τη Σελήνη. Μετά την παρέμβαση ενός τολμηρού Γάλλου, στο τέλος του μυθιστορήματος εκτοξεύονται μέσα στο βλήμα και τρεις άνθρωποι.

Και το 1870 δημοσιεύεται η συνέχεια με τίτλο «Γύρω από τη Σελήνη». Οι τρεις ταξιδιώτες ζουν διάφορες περιπέτειες κατά τη διάρκεια του ταξιδιού χωρίς να καταφέρουν να προσεδαφιστούν στη Σελήνη. Τους επιφυλάσσεται θριαμβευτική υποδοχή κατά τον γυρισμό τους, ως υποδοχή των πρώτων ανθρώπων που άφησαν τη Γη.

Το 1870 δημοσιεύεται και το βιβλίο του Ιούλιου Βερν «20.000 λέυγες κάτω από τη θάλασσα». Η εικονική φιγούρα του Ναυτίλου, του υποβρύχιου πλοίου του πλοιάρχου Νέμο, θεωρείται ότι υπήρξε πολύ μπροστά από την εποχή της, αφού περιγράφει με ακρίβεια πολλά χαρακτηριστικά των σημερινών υποβρυχίων.

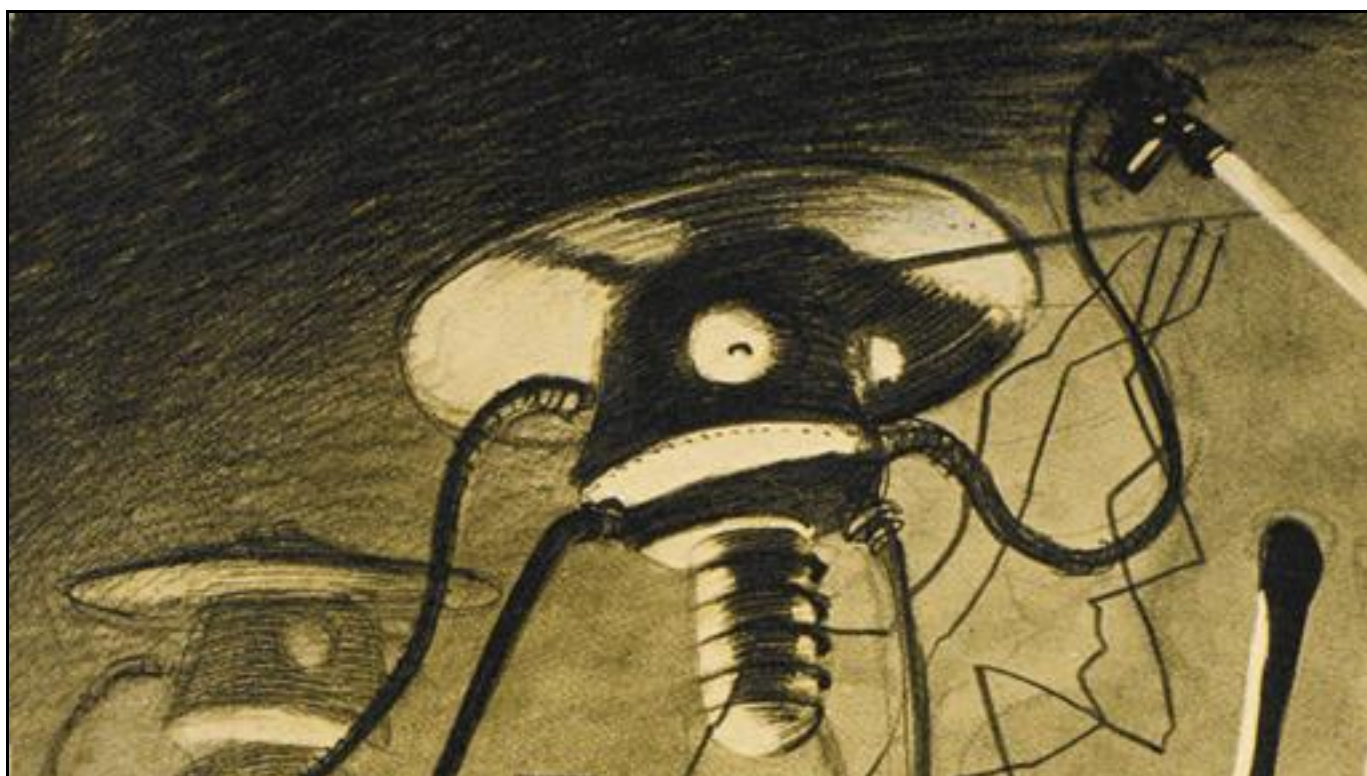
Ο Άγγλος συγγραφέας Χέρμπερτ Τζορτζ Γουέλς χρησιμοποιεί συσκευές επιστημονικής φαντασίας για να τονίσει σημεία για την κοινωνία του κάνοντας κριτική. Στη «Μηχανή του Χρόνου» (που εκδόθηκε το 1895) οι τεχνικές λεπτομέρειες της μηχανής αποκαλύπτονται γρήγορα, έτσι ώστε ο Ταξιδιώτης του Χρόνου να μπορεί να πει μια ιστορία που επικρίνει τη διαστρωμάτωση της αγγλικής κοινωνίας. Η ιστορία χρησιμοποιεί επίσης τη δαρβινική θεωρία της εξέλιξης.

Στον «Αόρατο Άνθρωπο» ο Γουέλς έχει για πρωταγωνιστή τον Γκρίφιν, έναν επιστήμονα που έχει αφοσιωθεί στην έρευνα της οπτικής και εφευρίσκει έναν τρόπο να αλλάξει τον δείκτη διάθλασης ενός σώματος στον αέρα, ώστε να μην απορροφά ούτε να αντανακλά το φως. Κάνει αυτή τη διαδικασία στον εαυτό του και γίνεται αόρατος, αλλά αποτυγχάνει στην προσπάθειά του να την αντιστρέψει. Μετατρέπεται έτσι σε έναν επαγγελματία της τυχαίας και ανεύθυνης βίας. Ο Γκρίφιν έχει γίνει ένας εμβληματικός χαρακτήρας στις φαντασίες τρόμου.

Στον «Πόλεμο των Κόσμων» του Γουέλς, που εκδόθηκε το 1898, περιγράφει τις εμπειρίες ενός ανώνυμου αφηγητή που διασχίζει τα προάστια του Λονδίνου καθώς η Αγγλία δέχεται επίθεση από Αρειανούς. Είναι μία από τις πρώτες ιστορίες που περιγράφει με λεπτομέρειες μια σύγκρουση ανάμεσα στον άνθρωπο και μία εξωγήινη φυλή. Θεωρείται ως σχόλιο πάνω στην εξελικτική θεωρία, τον Βρετανικό Ιμπεριαλισμό και γενικά τους φόβους και τις προκαταλήψεις της βικτωριανής εποχής.

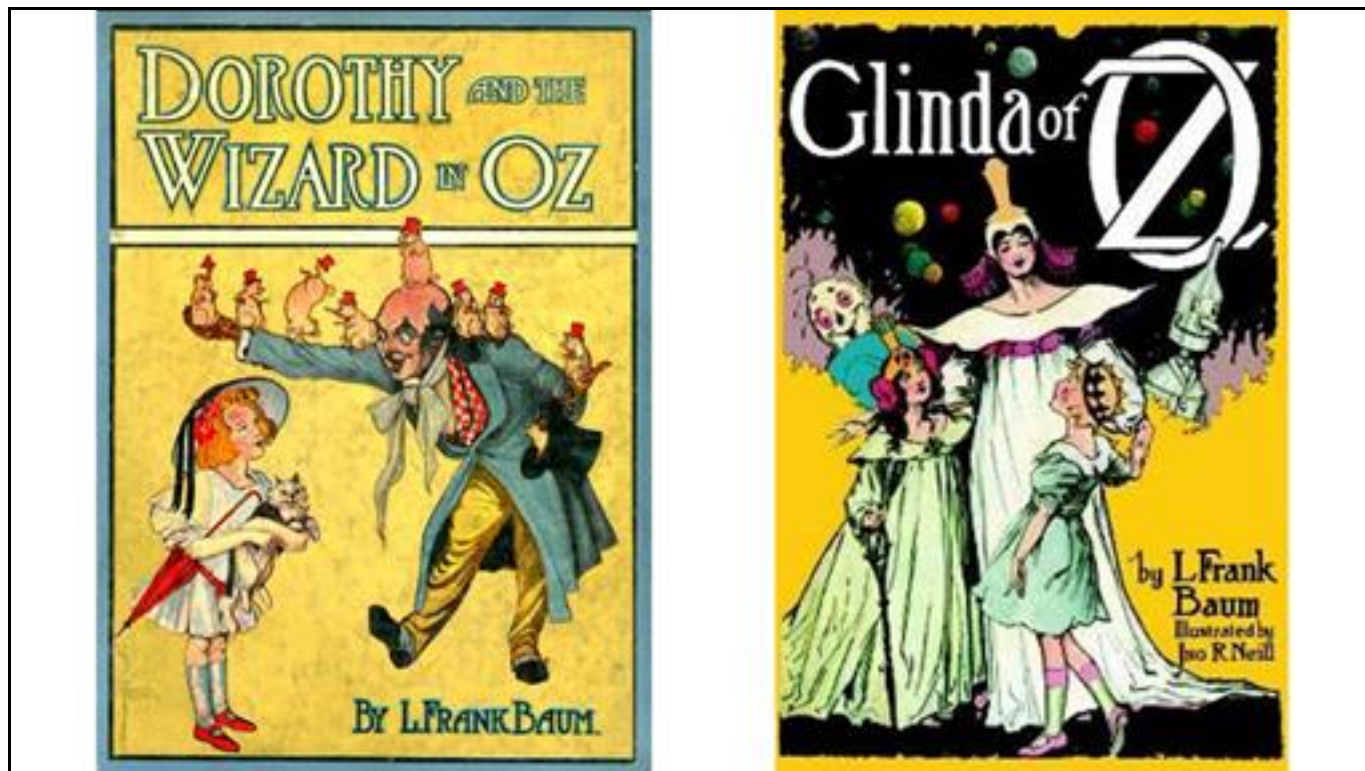
Ο Αλμπέρ Ρομπιντά ήταν Γάλλος εικονογράφος, χαράκτης, λιθογράφος, γελοιογράφος και μυθιστοριογράφος. Έκανε την έκδοση του περιοδικού La Caricature για 12 χρόνια. Το 1902 σχεδίασε τη φουτουριστική γελοιογραφία της φωτογραφίας με τίτλο: «Η έξοδος από την όπερα το 2.000».

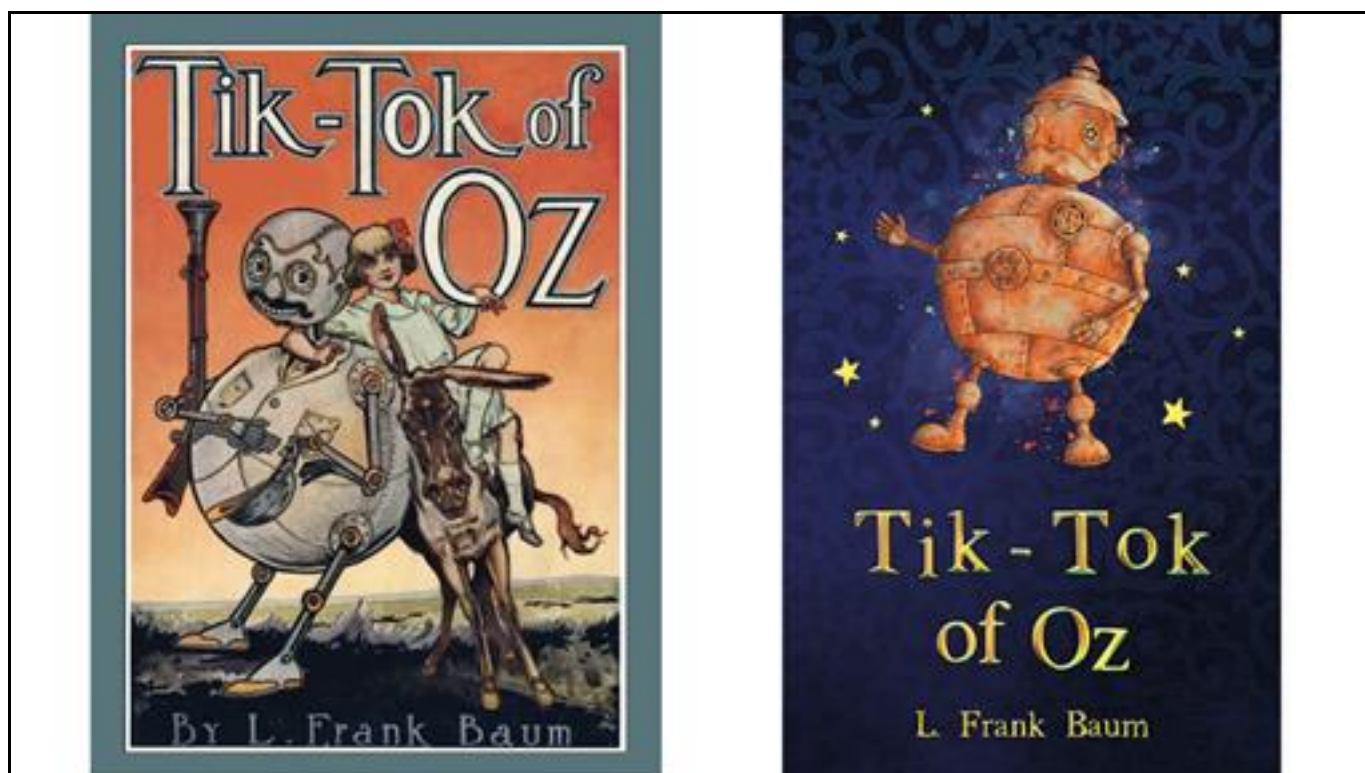
Στην Αμερική ο Μαρκ Τουαϊν δημοσιεύει το 1889 το βιβλίο του «Ένας Γιάνκης του Κονέκτικατ στην αυλή του βασιλιά Αρθούρου». Στο βιβλίο αυτό, ένας Αμερικανός μηχανικός από το Κονέκτικατ μεταφέρεται κατά λάθος πίσω στον χρόνο στην αυλή του βασιλιά Αρθούρου, όπου ξεγελά τους κατοίκους εκείνης της εποχής κάνοντάς τους να νομίζουν ότι είναι μάγος. Σύντομα χρησιμοποιεί τις γνώσεις του στη

σύγχρονη τεχνολογία για να γίνει στα σοβαρά "μάγος", καταπλήσσοντας τους Άγγλους του Πρώιμου Μεσαίωνα με κατορθώματα. Προσπαθεί να εκσυγχρονίσει το παρελθόν, αλλά στο τέλος δεν είναι σε θέση να αποτρέψει το θάνατο του Αρθούρου και την εχθρική στάση από την Καθολική Εκκλησία της εποχής, που αυξάνει τον φόβο της δύναμής του.

Η σειρά 14 βιβλίων του Αμερικανού συγγραφέα Φρανκ Μπάουμ (1900 ως 1920) βασίζεται στο παράξενο περιβάλλον του στη «Χώρα του Οζ» και περιείχε απεικονίσεις περίεργων όπλων, όπως στη «Ντόροθι και τον Μάγο του Οζ» και στη «Γκλίντα του Οζ»...

... μηχανικών ανθρώπων, όπως στο «Τικ-Τοκ του Οζ», και μια σειρά από τεχνολογικές εφευρέσεις και συσκευές, περιλαμβανομένης της πρώτης λογοτεχνικής εμφάνισης φορητών ασύρματων επικοινωνιών στο «Τικ-Τοκ του Οζ».

Ο Τζακ Λόντον ήταν Αμερικανός μυθιστοριογράφος, δημοσιογράφος και ακτιβιστής. Πρωτοπόρος της εμπορικής μυθοπλασίας και των αμερικανικών περιοδικών. Έγραψε διάφορα έργα επιστημονικής φαντασίας, μεταξύ των οποίων και «Το κόκκινο πράγμα» (το 1918), μια ιστορία που περιλαμβάνει εξωγήινους.

Ο Όλαφ Στάπλεντον ήταν Βρετανός φιλόσοφος και συγγραφέας πολλών πρώιμων έργων επιστημονικής φαντασίας. Μεταξύ των έργων του είναι και αυτό με τον τίτλο «Οι τελευταίοι και οι πρώτοι άνθρωποι». Είναι ένα μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας «μελλοντικής ιστορίας» που γράφηκε το 1930. Ένα έργο πρωτοφανούς κλίμακας στο είδος, περιγράφει την ιστορία της ανθρωπότητας από το παρόν και μετά σε δύο δισεκατομμύρια χρόνια και δεκαοκτώ ξεχωριστά ανθρώπινα είδη, από τα οποία το δικό μας είναι το πρώτο.

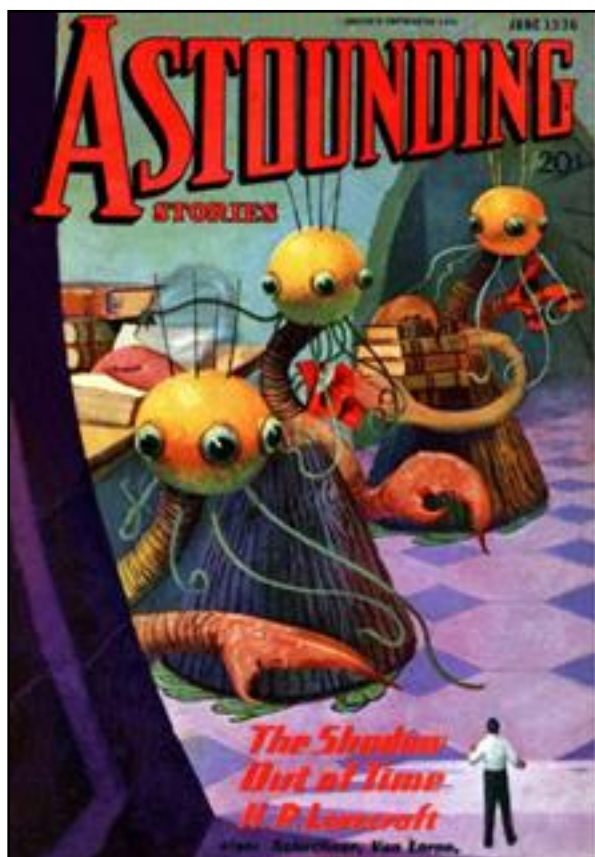
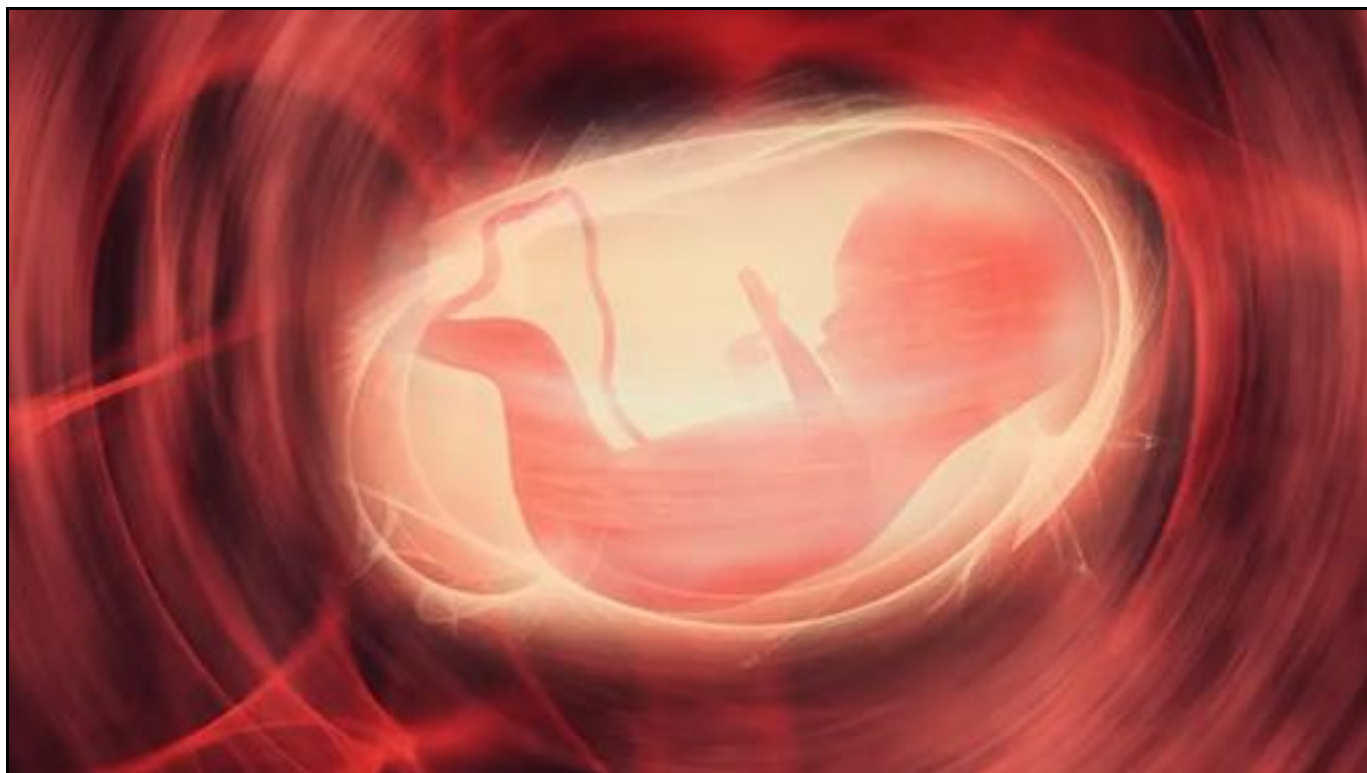

Η ανάπτυξη της αμερικανικής επιστημονικής φαντασίας ως ξεχωριστού είδους χρονολογείται από το 1926, όταν ο Χιούγκο Γκέρνσμπακ ίδρυσε το περιοδικό *Amazing Stories*, το οποίο ήταν αφιερωμένο σε ιστορίες επιστημονικής φαντασίας. Αν και ο Γκέρνσμπακ ενθάρρυνε ιστορίες με επιστημονικό ρεαλισμό για να εκπαιδεύσει τους αναγνώστες του σχετικά με τις επιστημονικές αρχές, τέτοιες ιστορίες μοιράζονταν τις σελίδες με συναρπαστικές ιστορίες με μικρή βάση στην πραγματικότητα.

Η ταινία του Φριτς Λανγκ «Μητρόπολις» (το 1927), στην οποία εμφανίστηκε το πρώτο κινηματογραφικό ανθρωποειδές ρομπότ, καθώς και η αγάπη των Ιταλών φουτουριστών για τις μηχανές, είναι ενδεικτικά τόσο των ελπίδων όσο και των φόβων του κόσμου μεταξύ των δύο παγκοσμίων πολέμων. Το *Μητρόπολις* ήταν μια εξαιρετικά επιτυχημένη ταινία και η αισθητική του έγινε η καθοδηγητική αισθητική των ταινιών επιστημονικής φαντασίας για κάποιο διάστημα.

Ο Άλντους Χάξλεϊ γεφύρωσε το χάσμα μεταξύ του λογοτεχνικού κατεστημένου και του κόσμου της επιστημονικής φαντασίας με τον «Θαυμαστό καινούριο κόσμο» (το 1932), ένα ειρωνικό πορτρέτο μιας σταθερής και φαινομενικά ευτυχισμένης κοινωνίας που χτίστηκε από την ανθρώπινη μαεστρία στη γενετική χειραγώγηση.

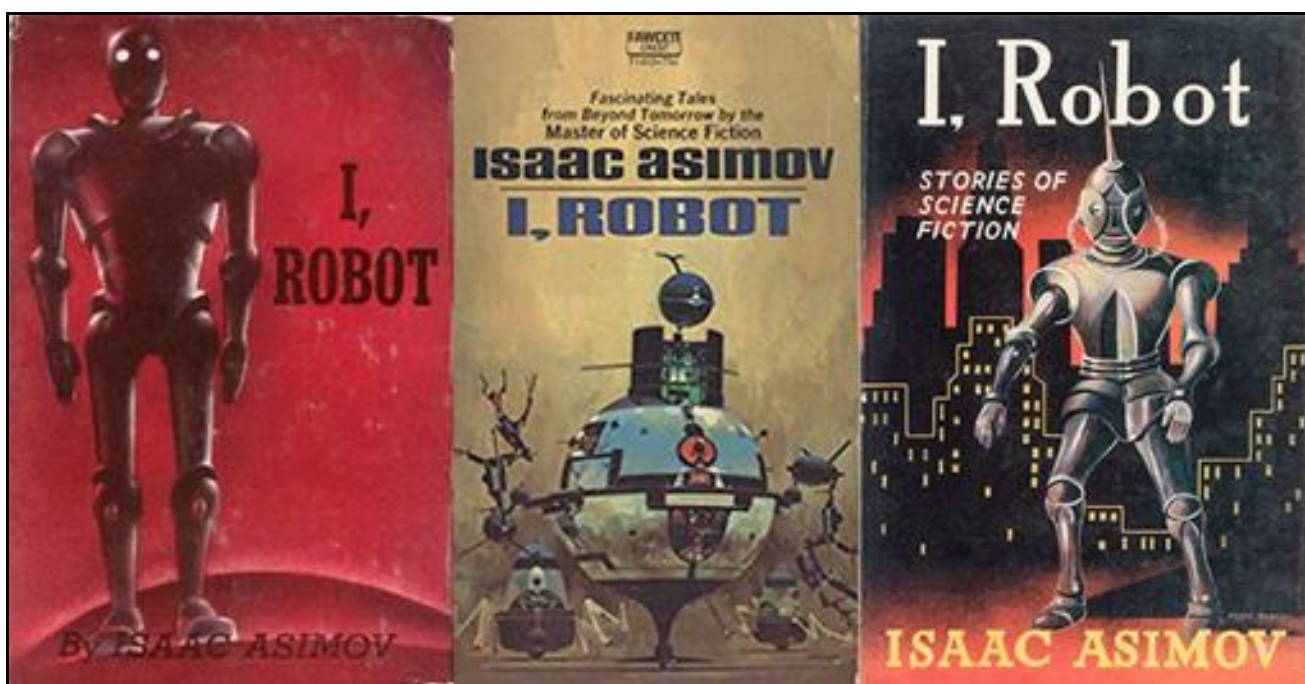
Το 1937 ο Τζον Κάμππελ έγινε ο εκδότης του περιοδικού «Τρομερή επιστημονική φαντασία» από το οποίο ξεκίνησαν πολλοί σημαντικοί συγγραφείς.

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο Ασίμωφ είπε ότι «Η ρίψη της ατομικής βόμβας το 1945 έκανε την επιστημονική φαντασία αξιοσέβαστη. Μετά τον τρόμο της Χιροσίμα, ο καθένας μπορούσε να δει ότι οι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας δεν ήταν απλώς ονειροπόλοι και περίεργοι».

Το 1948 ο Τζορτζ Όργουελ γράφει το τελευταίο βιβλίο του με τίτλο «1984». Περιγράφει την ιστορία ενός ανθρώπου στον εφιαλτικό κόσμο της Ωκεανίας, μιας χώρας που βρίσκεται κάτω από ένα δυστοπικό απολυταρχικό καθεστώς, στο οποίο όλοι οι κάτοικοι βρίσκονται υπό συνεχή παρακολούθηση από τον λεγόμενο «Μεγάλο Αδελφό».

Ο Ισαάκ Ασίμοφ υπήρξε επιστήμονας γνωστός για το συγγραφικό του έργο και ιδιαίτερα για τα έργα επιστημονικής φαντασίας. Ο Ασίμοφ, που ήταν καθηγητής βιοχημείας, έγραψε 465 δημοσιευμένα βιβλία, από τα οποία τα 25 είναι επιστημονικής φαντασίας και τα υπόλοιπα μελέτες και επιστημονικά συγγράμματα. Στα έργα του που σχετίζονται με ρομπότ χρησιμοποιούνται οι τρεις νόμοι της ρομποτικής, τους οποίους επινόησε ο Ασίμοφ. Ξεκίνησε τη δημοσίευση της σειράς βιβλίων «Εγώ, το ρομπότ» το 1950.

Το 1953 ο Ρέι Μπράντμπερι δημοσιεύει το μυθιστόρημά του «Φαρενάιτ 451». Αναφέρεται σε μια δυστοπική εποχή όπου τα βιβλία είναι απαγορευμένα. Ομάδες πυροδοτών μπαίνουν σε σπίτια όπου υπάρχουν βιβλία, συνήθως ύστερα από καταγγελίες γειτόνων, και καίνε τα βιβλία. Καταπολεμούν έτσι την αμφισβήτηση και τον προβληματισμό που μπορούν να προκληθούν από την ανάγνωσή τους. Ο τίτλος του βιβλίου αναφέρεται στην θερμοκρασία που παίρνει φωτιά το χαρτί.

Τη δεκαετία του 1950 ξεκίνησε και η παραγωγή άλλων μορφών επιστημονικής φαντασίας, όχι μόνο λογοτεχνικές: σε σειρές στην τηλεόραση και σε ταινίες για τους κινηματογράφους. Ένα παράδειγμα η ταινία του 1951 «Το πράγμα από έναν άλλο κόσμο».

Και το 1953 προβλήθηκε στην τηλεόραση του BBC μια σειρά που αφηγείται τη φανταστική ιστορία της πρώτης πτήσης με πλήρωμα στο διάστημα υπό την επίβλεψη του καθηγητή Quatermass του British Experimental Rocket Group.

Το θεατρικό έργο «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Σάμιουελ Μπέκετ άσκησε σοβαρή επιρροή στους συγγραφείς της δεκαετίας του 1950. Στο έργο αυτό η απουσία του Γκοντό έχει αποτελέσει το θέμα για πάμπολλες ερμηνείες του έργου από την πρώτη του θεατρική παρουσίαση.

Ένα άλλο ορόσημο ήταν η δημοσίευση, το 1965, του έργου «Αμμόλοφος» του Φρανκ Χέρμπερτ, που είναι ένα σύνθετο έργο μυθοπλασίας, το οποίο παρουσιάζει πολιτικές ίντριγκες σε έναν μελλοντικό γαλαξία, μυστικιστικές θρησκευτικές πεποιθήσεις και το οικοσύστημα ενός έρημου πλανήτη.

Επίσης το 1965 η ταινία του Γάλλου σκηνοθέτη Ζαν Λικ Γκοντάρ «Αλφαβίλ» χρησιμοποίησε το μέσο της δυστοπικής και αποκαλυπτικής επιστημονικής φαντασίας για να εξερευνήσει τη γλώσσα και την κοινωνία.

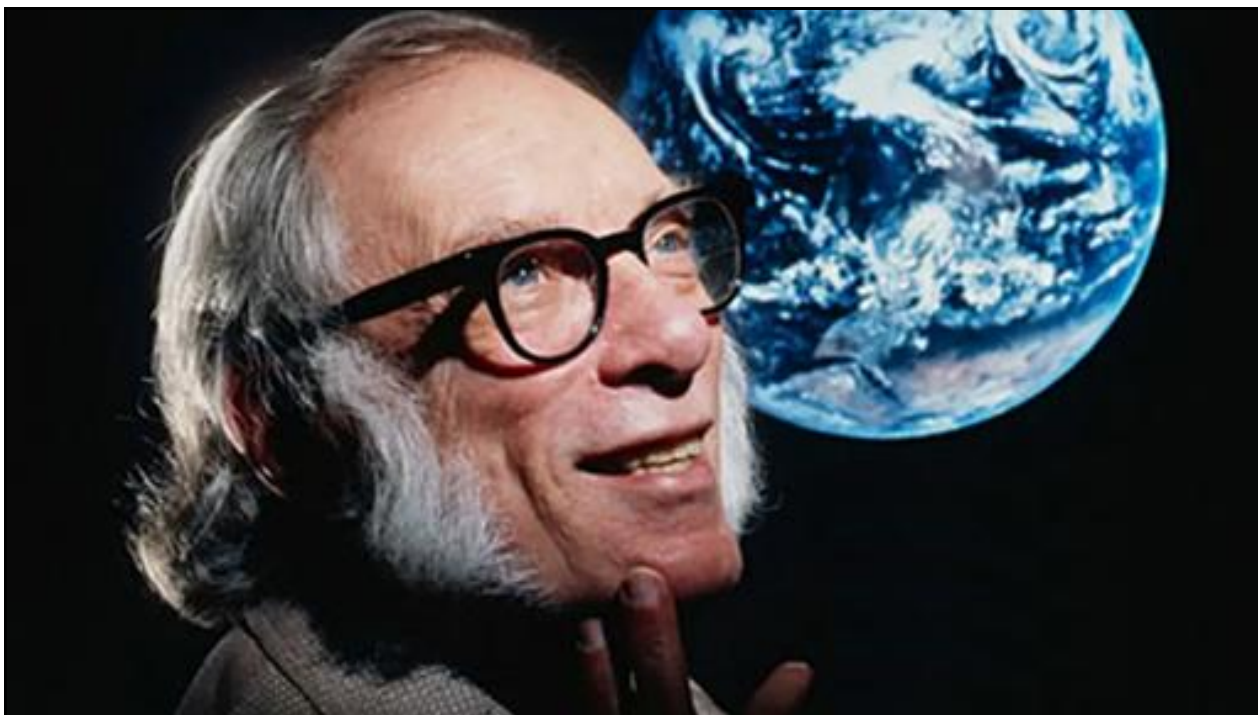
Το «Φανταστικό ταξίδι» είναι μια αμερικανική ταινία περιπέτειας επιστημονικής φαντασίας του 1966 σε σκηνοθεσία Ρίτσαρντ Φλίσερ. Η ταινία παρουσιάζει ένα πλήρωμα υποβρυχίου που συρρικνώνεται σε μικροσκοπικό μέγεθος και μπαίνει στο σώμα ενός τραυματισμένου επιστήμονα για να επιδιορθώσει τη βλάβη στον εγκέφαλό του.

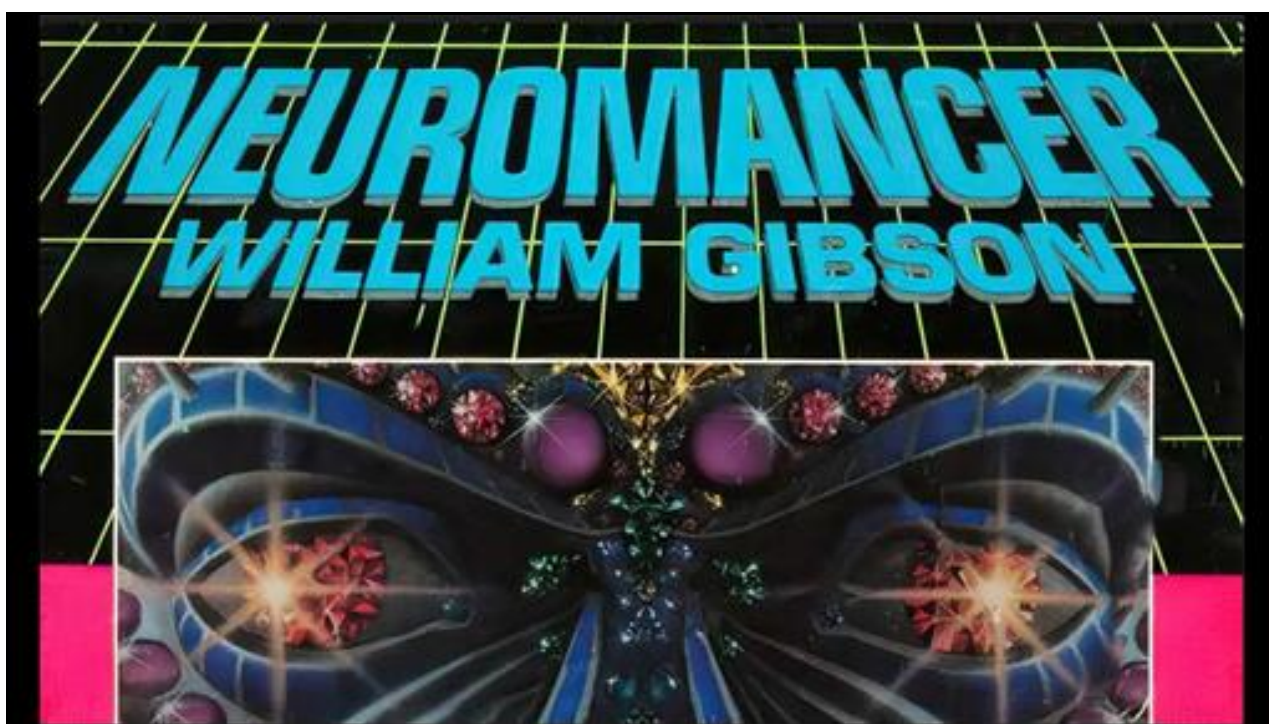
Το έργο «2001: Η Οδύσσεια του Διαστήματος» είναι ταινία επιστημονικής φαντασίας αμερικανικής και βρετανικής παραγωγής του 1968, σκηνοθετημένη από τον Στάνλεϊ Κιούμπρικ. Το σενάριο έχει γραφεί από τον Κιούμπρικ και τον συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας Άρθουρ Κλαρκ. Η ταινία περιστρέφεται γύρω από θέματα όπως η ανθρώπινη εξέλιξη, η τεχνητή νοημοσύνη και η εξωγήινη ζωή. Επίσης, είναι αξιοσημείωτη για την επιστημονική ακρίβεια των λεπτομερειών του σεναρίου και τα πρωτοποριακά (για την εποχή τους) ειδικά εφέ.

«Ακόμα και οι Θεοί» είναι ένα μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας του 1972 γραμμένο από τον Ισαάκ Ασίμοφ. Το βιβλίο χωρίζεται σε τρεις ενότητες. Η πρώτη είναι στη γη, η δεύτερη σε έναν πλανήτη ενός παράλληλου σύμπαντος και η τρίτη σε μια σεληνιακή αποικία.

Τη δεκαετία του 1980 αναπτύχθηκε το κίνημα Κυβερνοπάνκ, με το δικό του μοναδικό στυλ, εστιάζοντας συνήθως στους «πανκς» του φανταστικού μελλοντικού υποκόσμου τους. Συγγραφείς Κυβερνοπάνκ, όπως ο Ουίλιαμ Γκίμπσον απομακρύνθηκαν από την παραδοσιακή επιστημονική φαντασία. Ο «Νευρομάντης» του Γκίμπσον, που εκδόθηκε το 1984, προανήγγειλε το κίνημα κυβερνοπάνκ στον ευρύτερο λογοτεχνικό κόσμο και ήταν μια τεράστια εμπορική επιτυχία.

Μετά την εξάπλωση του Ίντερνετ και των ηλεκτρονικών παιχνιδιών άρχισαν να μην υπάρχουν σημαντικά έργα επιστημονικής φαντασίας.

